

AXEL OCH HILDA

1. Bland Wärends, de sköna, de rika lunder satt
ung Axel med sin Hilda uti en sommarnatt
Der språkades om kärlek och forna dagars fröjd,
då lyckans sol hon glänste uppå sin middagshöjd

2. Den natten för Hilda var lika tung som glad
Sin älskare hon smekte, sitt bröst hon sakta lad
intill hans trogna hjärta och kved med sorgsen själ
"Farväl i Manhems stränder, min älskade farväl
i

3. Från Norden, från Norden, min fader bort mig ta'r,
till Californiens stränder i morgon dag han far!
Vår kärlek vill han skilja; ty ringa är den börd:
En son, som du, ej gärna av honom bliver hörd"

4. "Välan då, farväl dock, må hatet få sin gärd,
En son, som jag, vid himlen, är ej din fader värd
På stranden vill jag sörja, vid havet vill jag dö
Men aldrig vill jag glömma min ädla svenska mö!"
1

5. Och vinden han förde ett skepp på blånad våg,
på detta var skön Hilda, i moln snart skeppet låg
På stranden låg ung Axel och kved med sorgsen själ
"Farväl, farväl min Hilda! min älskade farväl"

6. Men Hilda allena satt mången aftonstund
uti sitt nya hemland, där var en lövrik lund
Där sörjde hon sin älskling, som än i Norden var:
"Vi skulle han däruppe allena bliva kvar?"

7. Men jorden och solen de rulla sina klot
och dubbelt nya öden får män'skan gå emot
Nu Hildas fader kallar sin dotter till sig in,
han ligger på sin dödsbädd - förändrat är hans sinn

8. "Hör Hilda, min dotter, min käraste på jord,
mitt samvet börjar vakna för stolthet uti Nord
Ditt hjärtas sorg jag vållat, förkastad Axel är
Ack, om han dock här vore, jag hade honom kär

9. Så talte och lade sig gubben sakta ned
En vålnad än i drömmen hans rörda hjärta sved
Han dog och ned i graven han lades inom kort
Men övergiven Hilda gick till sin lövsal bort

10. På stranden en afton, ej solen bärgad var,
satt ännu sköna Hilda uti sin lövsal kvar
Hon tänkte på sin Axel, hon suckade hans namn,
och vinden tog det sköna uti sin ambra famn

11. Och näcken han spelte på böljan opp en sång
och framför jungfrun trädde en yngling smärt och lång;
"Kom i min famn du sköna, förskjut ej mig, jag ber,
Den kärlek som mig hitfört sin bild i himlen ser

12. Din Axel, din Axel", han suckade, "jag är
Från norden har jag farit, du är mitt hjärta kär!
På Manhems slätter aldrig jag mera trivas kan,
se'n turturduvan, Hilda, ur lunderna försvann"

3. "Kom Axel, kom Axel och vila vid mitt bröst -
En hamn skall här dig givas, du är min enda tröst!
O, Svealand, du sköna, du herrliga på jord,
jag vill din ära prisa, flyg högt du sälla ord"

14. Ach solen den klara på purpurbergen låg
Till älskarn i lunden var liten Amor såg
Hur rosenläppar smektes, hur famntag gjordes här,
vet varje Nordens tärna - som en gång varit kär

15. Vad stunden anbragte vet älskarn, endast han,
att Amor här vann spelet ej tvekas bör minsann,
ty fjorton da'r därefter, sågs Axels bröllop stå,
där kärlek för sin trohet med sällhet kröntes då